

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Veřejný ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 5, Duchcov, zast. JUDr. Ing. Richardem Myslilem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2009, č. j. VŽP 860/328/09/Pu, a ze dne 24. 8. 2009, č. j. VŽP 689/330/09/Pu, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) TALWIN a.s.**, se sídlem Pražská 720/31, Chomutov, zast. JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, **II) Obec Moldava**, se sídlem Moldava 113, zast. JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1112/27, Ústí nad Labem, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 15 A 108/2013 – 277,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) do výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 15 A 108/2013 – 277, **se zamítá**.

III. Výrok III. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 15 A 108/2013 – 277, **se zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV. Žalobce, žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení I) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

V. Osoba zúčastněná na řízení II) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatelka I“) a žalovaný (dále jen „stěžovatel II“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba ve vztahu k rozhodnutí stěžovatele II ze dne 14. 8. 2009, č. j. VŽP 860/328/09/Pu. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby „Zemní vedení VN 22 kV Hrob-Moldava-Oldříš“ (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby zemního vedení“). Ve vztahu k rozhodnutí stěžovatele ze dne 24. 8. 2009, č. j. VŽP 689/330/09/Pu, kterým bylo rozhodnuto o umístění a povolení stavby „Fotovoltaické výrobny elektrické energie“ umístěné na p. p. č. 232/2 (původně 232/1, 232/2, 241/1), k. ú. Moldava (dále jen „rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE“), rozhodl krajský soud o jeho zrušení pro nezákonnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b), resp. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Posuzovaná věc je projednávána u Nejvyššího správního soudu podruhé. Rozsudkem ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114 (dále jen „zrušující rozsudek“), bylo rozhodnuto o zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 15 A 108/2013 - 138. Ve zrušujícím rozsudku soud konstatoval, že krajský soud se nezabýval otázkou, zda závažný veřejný zájem, na jehož ochranu podáním žaloby dle § 66 odst. 3 s. ř. s. žalobce vystoupil, byl vůbec někdy v minulosti ohrožen, a pokud ano, zda je i nadále objektivně ohrožen. Jako nesprávný hodnotil postup krajského soudu, který odmítl provést navržené důkazy stěžovatelkou I, protože v postavení osoby zúčastněné na řízení neměla právo jakékoliv důkazy předkládat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud musel navrhované důkazy stěžovatelkou I provést, nebo řádně zdůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil.

[3] Krajský soud na základě provedeného dokazování zjistil, že kladné rozhodnutí o povolení výjimek dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neexistovalo nejen ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí (srpen 2009), ale ani ke dni podání žaloby (23. 7. 2012). Krajský soud při respektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu shledal přetrvávající ohrožení závažného veřejného zájmu, neboť jde o zákonem zakázanou činnost ve zvláště chráněném území, k níž neexistuje příslušné kladné rozhodnutí o povolení výjimek. Následně dospěl k závěru, že je nadbytečné provádět další dokazování ohledně existence závažného veřejného zájmu na podání žaloby, navrhované ze strany stěžovatele II a stěžovatelky I, neboť v případě, že jde o zákonem zakázanou činnost ve zvláště chráněném území, je dán závažný veřejný zájem na podání žaloby bez dalšího.

[4] Dále soud akcentoval skutečnosti vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 3. 2015, č. j. 4 To 389/2013 - 1202, kterým byly shledány vinnými paní K. K., jako vedoucí odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu v Duchcově, a L. B., dříve P., jako úřednice a zástupce vedoucího odboru výstavby a životního prostředí Městského úřadu v Duchcově, že dne 24. 8. 2009 vydaly pod č. j. VŽP 689/330/09/Pu, územní rozhodnutí o umístění stavby FVEE, ačkoliv si vzhledem ke svému pracovnímu zařazení a odborné způsobilosti musely být vědomy, že pro vydání uvedeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky dle zákona č. 183/2006 Sb., o

územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) a zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, tedy jako veřejní činitelé v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávaly svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, čímž spáchaly trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon v tehdy platném znění, a obě byly odsouzeny k trestu odnětí svobody ve výměře šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku. Současně jim byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce ve státní správě a samosprávě spojené s rozhodovací činností ve výměře dvou roků.

[5] Krajský soud shledal závažný veřejný zájem na soudním přezkumu správních rozhodnutí, které byly vydány v důsledku trestné činnosti spočívající ve zneužití pravomoci veřejného činitele osobami, které rozhodnutí vydaly, přímo při vydání konkrétního rozhodnutí. Považoval za nepřípustné, aby byla ze soudního přezkumu vyloučena správní rozhodnutí vydaná jako výsledek trestné činnosti.

[6] K odlišnému závěru dospěl soud ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby zemního vedení. Jedná o stavbu, u níž po jejím dokončení neexistuje žádná pravděpodobnost, že by následkem této stavby docházelo do zásahu předmětu a cíle ochrany sledovaného vyhlášením Ptačí oblasti Východní Krušné hory. Toto rozhodnutí nebylo vydáno jako výsledek trestné činnosti. Žalobci se nepodařilo prokázat, že ke dni podání žaloby existoval závažný veřejný zájem na projednání žaloby napadající toto správní rozhodnutí. Soud proto žalobu ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby zemního vedení odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebyla splněna podmínka řízení spočívající v prokázání existence aktivní žalobní legitimace žalobce a tento nedostatek byl neodstranitelný.

[7] Po shledání aktivní žalobní legitimace ve vztahu k rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE krajský soud přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí.

[8] K námitce, že rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE bylo vydáno, aniž byl udělen souhlas k činnostem v ptačí oblasti ve smyslu § 45e odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, soud uvedl, že posuzovaná stavba nesplňovala kritéria dle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 28/2005 Sb., kterým se vymezuje Ptačí oblast Východní Krušné hory, a proto nemusel být vydán souhlas orgánu ochrany přírody k činnostem v ptačí oblasti.

[9] Dále se soud zabýval otázkou, zda žalobou napadené rozhodnutí mohlo být vydáno, aniž bylo vyhotoveno příslušným orgánem stanovisko ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. zda záměr může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepty nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti ptačí oblasti. Dospěl k závěru, že stěžovatel II rozhodl ve věci, aniž by existovalo zákonem předpokládané podkladové stanovisko. V této skutečnosti shledal nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

[10] Krajský soud rovněž přisvědčil námitce, dle které měl být před vydáním rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE vydán souhlas orgánu ochrany přírody k umístění a povolení stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Stěžovatel II však rozhodl, aniž by tento souhlas byl vydán. V této skutečnosti shledal soud další nezákonnost.

[11] Za důvodnou shledal též námitku, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebyla vydána výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[12] K poslední žalobní námitce týkající se umístění staveb v nezastavěném území soud uvedl, že fotovoltaickou výrobnu elektrické energie nelze podřadit pod žádnou ze staveb uvedených v § 18 odst. 5 stavebního zákona, a to ani pod kategorii technické infrastruktury. Fotovoltaická výrobna elektrické energie svojí podstatou neodpovídá žádné stavbě, které zákon v § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. zahrnuje pod pojem technická infrastruktura. Tato stavba nesplňovala ani kritéria uvedená v § 188a odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Proto soud konstatoval, že pokud došlo k umístění stavby fotovoltaické výrobny elektrické energie na nezastavěnou plochu v území, pro které neexistoval schválený územní plán, došlo k porušení § 90 písm. a) stavebního zákona.

[13] Na posouzení zákonnosti rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE v rámci soudního řízení nemohla mít žádný vliv skutečnost, že některá podkladová rozhodnutí, v jejichž absenci shledal soud nezákonnost, byla následně kompetentními orgány po právní moci žalobou napadené rozhodnutí vydána. Po shledání aktivní žalobní legitimace soud při přezkumu napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s, který stanoví, že soud při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření žalobce

[14] Stěžovatelka I napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Tvrzenou nepřezkoumatelnost, spočívající v takové vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spatřuje v porušení procesních ustanovení, upravujících řízení před krajským soudem, konkrétně v porušení § 66 odst. 3 s. ř. s., zakládající oprávnění Veřejného ochránce práv k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Je přesvědčena, že závažný veřejný zájem na podání žaloby nebyl prokázán. Soud nepoměřoval její veřejný zájem na ochraně právní jistoty. Soud neposoudil skutečný dopad stavby FVEE na životní prostředí, zároveň se uspokojivě nevypořádal s námitkami a návrhy stěžovatelky I zohledňujícími právě ochranu jejích práv nabytých v dobré víře. Procesní povinností žalobce, nikoliv soudu, bylo skutečně závažný veřejný zájem na podání a projednání žaloby prokázat a krajský soud nebyl oprávněn svou vlastní aktivitou suplovat činnost žalobce či odstraňovat zásadní formální nedostatky žaloby a nepřípustně tak nastolovat procesní podmínky k jejímu projednání.

[16] Rozhodnutí o udělení výjimky za zákazů dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo pravomocně zrušeno až ke dni 3. 11. 2011 (datum nabytí právní moci rozhodnutí Ministra životního prostředí o rozkladu ze dne 19. 10. 2011), přičemž v mezidobí byla stavba FVEE dokončena (realizace v říjnu 2010), uvedena do zkušebního provozu (19. 11. 2010) a kolaudačním souhlasem (10. 6. 2011) bylo povoleno její trvalé užívání. Ve výroku rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 10. 2010,

kterým byla zrušena výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, byly jeho účinky stanoveny ex nunc, tj. od právní moci zrušovacího rozhodnutí; veškerá realizace stavby FVEE tak byla prováděna v době, kdy byla uvedená výjimka platná a účinná, a tato výjimka byla následně dokončením staveb fakticky konzumována - proto bylo následně řízení o udělení výjimky nejprve dne 27. 2. 2012 pro následnou bezpředmětnost zastaveno a posléze též pro nedůvodnost zamítnuto. Tato nedůvodnost spočívala ve skutečnosti, že žadatel nemůže žádnou činností porušovat zákonné zákazy u zvláště chráněných rostlin a živočichů.

[17] Závěry trestního řízení nelze zohledňovat ve vztahu k posuzování prokázání aktivní procesní legitimace žalobce. V současné době navíc probíhá před Nejvyšším soudem řízení o dovolání. V době podání žaloby platilo (a nadále platí), že dopad stavby FVEE na životní prostředí či zájmy jiných osob je de facto nulový. Stavba FVEE je v současné době zanesena v územním plánu obce Moldava, jehož návrh byl zadaný zastupitelstvem obce Moldava k vypracování již v roce 2008. Rozhodnutí stěžovatele II přešlo na stěžovatelku I v době, kdy toto rozhodnutí bylo pravomocné a kdy stěžovatelka I jakožto stavebník neměla, s ohledem na princip presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, nejmenší pochybnosti, že toto rozhodnutí je z právního i věcného hlediska správné. Stěžovatelka I byla až do zahájení řízení ČIŽP v dobré víře, že její činnost je prováděna na základě platného, účinného a pravomocného stavebního povolení a územního rozhodnutí. Poté, co se o určitých pochybnostech dozvěděla, bezodkladně vyžádala veškerá údajně absentující stanoviska.

[18] Soud se nevypořádal se všemi námitkami stěžovatelky I. Neuvedl, v čem konkrétně spočívá případná nesprávnost její argumentace jako osoby zúčastněné na řízení. Nedostatečně se vypořádal s námitkou absence, resp. neprokázání závažného veřejného zájmu k podání žaloby. Zcela ignoroval námitku stěžovatelky I, že žaloba neobsahuje předepsané náležitosti stanovené § 71 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud dovodil, že v daném případě měl být vyžádán a vydán ještě před vydáním žalobou napadených rozhodnutí souhlas orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dle názoru stěžovatelky I však není z uvedeného zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl soud k těmto závěrům, když veškeré důkazní návrhy stěžovatelky I a stěžovatele II směřující k objasnění této otázky shledal nadbytečnými.

[19] V příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů se stavba FVEE nenachází, proto není záměrem ve smyslu § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a), resp. § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), a proto nepodléhá posuzování a hodnocení důsledků na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a v době rozhodování správního orgánu zde tedy neexistovala povinnost před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí vydat podkladové stanovisko, zda může stavba samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Stěžovatelka I poukazuje na skutečnost, že krajský úřad jí dne 29. 7. 2010 sdělil, že záměr zjišťovacímu řízení dle zákona o posuzování vlivů nepodléhá.

[20] Soud nesprávně aplikoval rovněž § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel II byl při vydávání rozhodnutí vázán koordinovaným závazným stanoviskem Magistrátu města Teplice, jakožto dotčeného orgánu, podle nějž je vydání napadených rozhodnutí zcela v souladu s právními předpisy. Uvedené závazné stanovisko bylo dostatečným spisovým podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. V případě stavby FVEE se jedná ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona o stavbu technické infrastruktury, kterou lze dle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit v nezastavěném území i za absence schváleného územního plánu. Nadto má stěžovatelka I za to, že soud pochybil, když posuzoval soulad staveb zemního vedení a FVEE odděleně, ačkoliv tyto tvoří jeden vzájemně provozně a technicky související funkční celek ve smyslu stavebního zákona. Nesouhlasí ani s výrokem o náhradě nákladů řízení, protože má za to, že byl úspěšný v řízení o kasační stížnosti.

[21] Nejvyššímu správnímu soudu alternativně navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a žalobu odmítl, nebo rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Stěžovatel II napadá rozsudek krajského soudu rovněž kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Tvrdí, že je nezákonný a nepřezkoumatelný.

[23] Je přesvědčen, že soud neposoudil otázku závažného veřejného zájmu správně. Soud nevzal v úvahu, že pro obec Moldava by stavba znamenala přívod elektrické energie, možnost dalšího rozvoje obce. Nesouhlasí s tím, že soud rozhodl, že další dokazování je nadbytečné. Stěžovatel přišel o možnost spravedlivého procesu, protože důkazy považuje za důležité. Soud nezdůvodnil, proč ochrana přírody je zájmem nejdůležitějším. Výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody ani nebyla potřeba pro stavbu technické infrastruktury, což je FVEE. Stanovisko České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) považuje za neprofesionální, zmatečné, bez jakékoliv vypovídací schopnosti. Stěžovatel II uvádí, že postupoval jako jiný stavební úřad v případě FVE Žalany a spoléhal na koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Teplice, který je dotčeným orgánem v základních otázkách životního prostředí.

[24] Vzhledem k tomu, že územní plán, který nabyl účinnosti pouhé 4 měsíce po podání žaloby, se stavbou počítal, jeví se postup soudu jako přepjatý formalismus. Poukazuje na stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“), kde nebyly vyjádřeny námitky proti stavbě FVEE. Řízení je zbytečné, stavbu bude muset stejně povolit. K trestnímu rozsudku uvádí, že bude předmětem dovolání. Považuje tento rozsudek za špatný, povede k tomu, že nikdo nebude chtít vykonávat veřejné funkce.

[25] Stěžovatel II je přesvědčen, že stavba nepodléhala posuzování a hodnocení důsledků na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to s ohledem na § 45h odst. 1 téhož zákona ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů. V příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů není totiž stavba FVEE uvedena. Rovněž nebylo u soudu prokázáno, že stavba FVEE by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Jedná se o stavbu přízemní, dočasnou a viditelnou pouze

z určitých pohledů. Proto souhlas dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyl nutný.

[26] K porušení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny konstatuje, že měl dostatečnou oporu ve spise, a to koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Teplice. Stěžovatel II se stále domnívá, že u obou staveb se jedná o technickou infrastrukturu, kterou lze dle § 18 odst. 5 stavebního zákona umístit v nezastavěném území i za absence územního plánu. Na rozhodnutí o umístění stavby jsou kladeny odlišné požadavky, než na vydání stavebního povolení. Soud neposuzoval tuto otázku zvlášť a nevyjádřil se k tomu, zda skutečně všechny podklady a důkazy stačily pro zrušení územního rozhodnutí i stavebního povolení.

[27] Stěžovatel II nesouhlasí ani s výrokem o náhradě nákladů řízení. Má za to, že byly napadeny čtyři rozhodnutí, ve třech byl úspěšný, a proto má právo alespoň na část nákladů. Je menším obecním úřadem, a proto sjednává právní služby externě.

[28] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] Žalobce ve vyjádření k podaným kasačním stížnostem odmítá námitky obou stěžovatelů. Stěžovatelka I výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ke dni povolení staveb ani podání žaloby nezískala a nedisponuje jí ani v současnosti. Posledním rozhodnutím totiž krajský úřad žádost o udělení výjimky zamítl. Zájem na výrobě elektrické energie z konkrétního obnovitelného zdroje není zájmem veřejným. Slouží především ekonomickému zájmu vlastníka elektrárny. Stavbu FVEE nelze považovat za veřejnou technickou infrastrukturu a nelze ji umístit do nezastavěného území. ČIŽP je kompetentní posoudit dopad stavby na životní prostředí. Žalobce považuje za významné, že územní plán obce Moldava nabyl účinnosti až po podání žaloby.

[30] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[31] Stěžovatel II se v replice ztotožňuje s kasační stížností stěžovatelky I. Dále poukazuje, že v řízení před soudem navrhoval ohodnotit skutečný dopad na životní prostředí znaleckým posudkem. Soud nezdůvodnil, proč tento důkaz zamítl. Nebyl zjištěn skutečný dopad na životní prostředí. Dopad na životní prostředí je fakticky nulový.

[32] Osoba zúčastněná na řízení II) se k podaným kasačním stížnostem nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti jsou podány včas a stěžovatelé jsou zastoupeni advokáty (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[34] Poté se soud zabýval přípustností kasačních stížností ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že „*kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to*

neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ke zrušení původního rozsudku krajského soudu došlo především pro nepřezkoumatelné posouzení aktivní žalobní legitimace Veřejného ochránce práv. Stěžovatelé rozporují zejména věcné závěry, k nimž dospěl krajský soud v otázce aktivní žalobní legitimace. Rozsudek navíc považují za nepřezkoumatelný. Kasační stížnosti jsou z výše uvedených důvodů přípustné.

[35] Následně soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti stěžovatele II není důvodná. Kasační stížnost stěžovatelky I vyhodnotil jako částečně důvodnou, a to do výroku III. napadeného rozsudku, týkajícího se náhrady nákladů řízení.

[36] Spornou otázkou v projednávané věci je, zda krajský soud správně posoudil otázku aktivní žalobní legitimace Veřejného ochránce práv ve smyslu § 66 odst. 3 s. ř. s. V případě shledání žalobní legitimace je dále sporná samotná zákonnost rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE.

[37] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[38] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Není pravdou, že by se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou neprokázání závažného veřejného zájmu k podání žaloby, resp. nevypořádal s námitkami stěžovatelky I zohledňujícími právě ochranu jejích práv nabytých v dobré víře. Krajský soud se aktivní žalobní legitimací ve smyslu § 66 odst. 3 s. ř. s. a s tím související existencí závažného veřejného zájmu zabýval v napadeném rozsudku detailně od str. 13 po str. 18. Ohledně ochrany práv stěžovatelky I nabytých v dobré víře soud uvedl, že v případě, kdy je aktivní žalobní legitimace Veřejného ochránce práv dána, dochází ke konzumaci ochrany právní jistoty a práv nabytých v dobré víře u stěžovatelky I (str. 16).

[39] K namítanému nevypořádání všech námitek stěžovatelky I, jakožto osoby zúčastněné na řízení, soud uvádí, že v oblasti správního soudnictví se musí soud vypořádat především s uplatněnými žalobními body a v souvislosti s tím pokud možno i s právní argumentací, kterou žalobce uplatněné body podpořil. Tento požadavek však není absolutní. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, Nejvyšší správní soud stanovil, že [p]*řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska*

ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka." (obdobně viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 - 98, publikovaný pod č. 2070/2010 Sb. NSS). Také Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 potvrdil, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*". Z argumentace uvedené v napadeném rozsudku je zcela zřejmé, jak krajský soud posoudil spornou otázku, z čehož je patrné, proč vyhodnotil argumentaci stěžovatelky I jako lichou a nedůvodnou.

[40] Nedůvodné je i tvrzení, že krajský soud zcela ignoroval námitku stěžovatelky I, že žaloba neobsahuje předepsané náležitosti stanovené § 71 odst. 1 s. ř. s. Soud se náležitostmi žaloby zabýval na str. 18-19, kdy shledal její včasnost, přípustnost, přezkoumal ji v rámci uplatněných žalobních bodů. Z přístupu soudu je patrné, že žádné nedostatky podané žaloby ve smyslu výše uvedeného ustanovení neshledal.

[41] Dle stěžovatele II krajský soud nezdůvodnil, proč zamítl důkaz znaleckým posudkem směřující k prokázání skutečného dopadu na životní prostředí. To není pravdou, protože krajský soud na str. 16 napadeného rozsudku uvedl, že s ohledem na zakázanou činnost ve zvláště chráněném území bylo nadbytečné provádět další dokazování k existenci závažného veřejného zájmu.

[42] Po vyhodnocení námitek směřujících do nepřezkoumatelnosti, se soud zabýval námitkami obou stěžovatelů zpochybňujícími shledání aktivní žalobní legitimace Veřejného ochránce práv ve smyslu § 66 odst. 3 s. ř. s. v případě rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE.

[43] Krajský soud byl zrušujícím rozsudkem zavázán k tomu, aby se zabýval otázkou, zda závažný veřejný zájem na uplatněné žalobě dle § 66 odst. 3 s. ř. s. v době jejího podání stále trval. Kasační soud dále mj. uvedl, že ohrožení závažného veřejného zájmu bude trvat např. i tam, kde půjde o zákonem zakázanou činnost ve zvláště chráněném území. Jinými slovy, kdy ze zákazu činnosti (např. umístění stavby) nebyla udělena potřebná výjimka. V takovém případě půjde o přetrvávající činnost ex lege zakázanou a stále ohrožující zvláště chráněné území. Tento právní názor byl pro krajský soud závazný. V posuzované věci je povinen se jím řídit rovněž soud kasační.

[44] Pokud tedy krajský soud na základě provedeného dokazování zjistil, že v projednávaném případě kladné rozhodnutí o povolení výjimek dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny neexistovalo ke dni podání žaloby, lze hodnotit jeho závěr o existenci závažného veřejného zájmu k podání žaloby bez dalšího za zcela správný, v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku.

[45] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s argumentem o závažném veřejném zájmu na soudním přezkumu správních rozhodnutí, které byly vydány v důsledku trestné činnosti spočívající ve zneužití pravomoci veřejného činitele osobami, které rozhodnutí vydaly. Existuje totiž intenzivní zájem celé společnosti na tom, aby rozhodnutí vydaná na základě trestní činnosti jednotlivých osob byla podrobena přezkumu z hlediska jejich zákonnosti, a v případě jejich nezákonnosti mohly nastoupit zákonem předvídané důsledky s tím spojené. Soud tedy nesouhlasí se stěžovatelkou I, že při posuzování závažného veřejného zájmu nelze zhodnotit i závěry pravomocného trestního rozhodnutí. To, že bylo ve věci podáno dovolání u Nejvyššího soudu, není pro věc rozhodné. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a jeho podání ze zákona nemá vliv na vykonatelnost rozhodnutí.

[46] Soud se neztotožňuje s výtkou stěžovatelky I týkající se procesu dokazování v řízení před krajským soudem, a tím související aktivitou samotného soudu. Aktivní žalobní legitimace patří mezi podmínky řízení, které soud zkoumá z úřední povinnosti, tj. svojí vlastní činností zjišťuje jejich splnění. Z dikce § 52 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Konečná volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny, závisí na posouzení soudu. Soudní řád správní v tomto ustanovení zakotvuje zásadu vyšetřovací; dává soudům ve správním soudnictví oprávnění provést nejen důkazy, které navrhují strany řízení, ale také důkazy, jejichž provedení žádný z účastníků řízení nenavrhl, vyvstala-li potřeba jejich provedení v řízení najevo. Soud ve správním soudnictví je s ohledem na zásadu materiální pravdy oprávněn provést důkaz nový, účastníky nenavrhovaný. K tomu přistoupí zejména tehdy, vyplývá-li potřeba jeho provedení z obsahu spisu. Jiné důkazy lze ve správním soudnictví provést ale i za jiných okolností, bude-li to podle soudu pro posouzení věci nezbytné.

[47] V provedeném dokazování soud na základě výše uvedeného pochybení neshledal. Soudu nelze ani vytknout, že za dané procesní situace nepřistoupil k dalšímu provádění důkazů, které navrhovali stěžovatelé. Pokud měl soud z provedeného dokazování postaveno najisto, že stěžovatelce I nebyla udělena potřebná výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, čímž došlo k prokázání aktivní žalobní legitimace veřejného ochránce práv, bylo skutečně další dokazování z logiky věci nadbytečné. Za této situace se krajský soud dále nemusel zabývat skutečným dopadem stavby FVEE na životní prostředí. Správně poznamenal, že stěžovatelce I nesvědčí právo na ochranu jejích práv nabytých v dobré víře, protože existence závažného veřejného zájmu „konzumovala“ ochranu právní jistoty a práv nabytých v dobré víře, což již konstatoval kasační soud ve zrušujícím rozsudku.

[48] Jako účelovou soud hodnotí argumentaci stěžovatelky I zdůrazňující, že veškerá realizace stavby FVEE byla prováděna v době, kdy byla uvedená výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny platná a účinná, a tato výjimka byla následně dokončením staveb fakticky konzumována. Stěžovatelka I tímto způsobem záměrně zlehčuje absenci zákonem požadované výjimky. Pro soud je klíčové, že v době podání žaloby výjimkou dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny stěžovatelka I nedisponovala, a proto šlo o přetrvávající činnost ex lege zakázanou a stále ohrožující zvláště chráněné území, v čemž krajský soud zcela správně shledal existenci závažného veřejného zájmu.

[49] Soud má za to, že všechny podklady a důkazy stačily pro zrušení územního rozhodnutí i stavebního povolení. Tvrzení stěžovatele II, že územní rozhodnutí mohlo obstát, není pravdivé, protože § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny mj. stanoví, že k umisťování a povolování staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Již ve fázi umisťování stavby byl proto nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody ve smyslu § 12 odst. 2, proto zde krajský soud oprávněně shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE.

[50] Argumentace stěžovatele II tím, že pro obec Moldava by stavba znamenala přívod elektrické energie, popř. možnost dalšího rozvoje obce, nemůže ospravedlnit to, že v chráněné ptačí oblasti by byla umístěna stavba FVEE ohrožující zvláště chráněné území bez splnění zákonem stanovených podmínek. Další námitky stěžovatele II, že spoléhal na koordinované stanovisko magistrátu, popř. že posouzení ČIŽP je neprofesionální, nemohou na výše uvedeném posouzení soudu nic změnit.

[51] Dále se soud zabýval zákonností žalobou napadeného rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE.

[52] Oba stěžovatelé rozporují závěr soudu, že rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE nemohlo být vydáno, aniž bylo vyhotoveno příslušným orgánem stanovisko ve smyslu § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. zda záměr může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepty nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvosti ptačí oblasti.

[53] Dle § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jakákoliv koncepce nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, podléhá hodnocení jeho důsledků na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek. Dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1, je povinen jejich návrh předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast.

[54] Zákon o ochraně přírody a krajiny sám nedefinuje pojem záměr, nicméně odkazuje na zákon o posuzování vlivů. Dle § 3 odst. 1 písm. a) se záměrem rozumí stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů je stanoven předmět posuzování dle tohoto zákona primárně prostřednictvím odkazu na přílohu 1 zákona o posuzování vlivů, nicméně v § 4 odst. 1 písm. e) tentýž zákon říká, že stavby, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zvláštního právního předpisu (§ 45h a 45i zákona o ochraně přírody a krajiny) mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti; tyto stavby, činnosti a technologie podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.

[55] Z právní úpravy dle soudu vyplývá, že v případě § 4 odstavec 1 písm. e) zákona o posuzování vlivů se jedná o normu, která provazuje dva do jisté míry autonomní procesní postupy, a to posuzování vlivů záměru na životní prostředí (prováděné podle zákona o posuzování vlivů) a hodnocení vlivů záměrů na evropsky významnou lokalitu a ptačí oblast, které má podklad v zákonu o ochraně přírody a krajiny. Záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti (skladebné součásti soustavy NATURA 2000), musí být předložen podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny orgánu ochrany přírody. Orgán ochrany přírody vydá stanovisko k záměru. Pokud v něm nevyloučí významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, musí být záměr posouzen podle zákona o ochraně přírody a krajiny a podle zákona o posuzování vlivů (srov. § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V takovém případě je třeba záměr předložit do zjišťovacího řízení dle zákona o posuzování vlivů, v němž se s definitivní platností rozhodne, zda záměr podléhá posouzení EIA (tzv. naturové hodnocení ovšem běží po vlastní ose). Ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona o posuzování vlivů tedy ukládá, že předmětem posouzení musí být dle výsledků zjišťovacího řízení i takové záměry, které nelze podřadit pod výčet upravený v příloze č. 1, pokud orgán ochrany přírody vydal stanovisko dle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, v němž nevyloučil významný vliv záměru na síť NATURA 2000 (srov. Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 28).

[56] Soud proto výkladu, který provedl krajský soud, nemá co vytknout. V projednávané věci měla být stavba umístěna do Ptačí oblasti Východní Krušné hory, a proto mělo být příslušným orgánem ochrany přírody vydáno stanovisko, zda může mít stavba samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významní lokality nebo ptačí oblasti. Argumentaci stěžovatelky I, že krajský úřad jí sdělil dne 29. 7. 2010, že záměr zjišťovacímu řízení dle zákona o posuzování vlivů nepodléhá, soud považuje za nepřiléhavou. Zákonnost napadeného rozhodnutí se posuzovala dle § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatel II vydal napadené rozhodnutí, aniž by existovalo zákonem předpokládané podkladové stanovisko.

[57] Nedůvodná je i námitka, že u krajského soudu nebylo prokázáno (důkazní návrhy byly dle stěžovatelů neopodstatněně zamítnuty), že stavba FVEE by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. V rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 21/2011 - 87, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly" „snížit nebo změnit" krajinný ráz. Znamená to tedy, že takový souhlas je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně.*" Rozhodování správního orgánu nepřichází v úvahu, jestliže na konkrétní právní vztahy se stavbou související zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nedopadá. K tomu dochází i tam, kde je stavba umísťována do prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny a nemá tedy ani krajinný ráz. V rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014 – 49, bylo konstatováno,

že [p]*ojem krajinný ráz, je typickým příkladem neurčitého právního pojmu. Hodnocení, zda, případně do jaké míry může určitý záměr zasáhnout do krajinného rázu tak, že ho změní nebo sníží, je čistě otázkou dokazování. Zásah do krajinného rázu se ani při sebevětší snaze nedá jednoduše objektivizovat pomocí matematických či fyzikálních veličin, a proto vždy bude, alespoň do určité míry, subjektivním skutkovým hodnocením*".

[58] V projednávané věci krajský soud provedl důkaz územním plánem obce Moldava (textová část, str. 48), který byl zpracován v září 2012, včetně grafické části, z něhož vyplývá, že „*technologie bude prostorově řešena tak, aby kolony vytvářely vhodně dimenzované struktury s doprovodem zeleně a došlo k minimalizaci negativního vlivu z hlediska krajinného rázu*". Dále soud provedl důkaz mj. i vyjádřením ČIŽP ze dne 1. 10. 2014, ze kterého vyplývá, že míra vlivu stavby FVEE Moldava na krajinný ráz v době realizace stavby se během provozování této stavby nijak nezměnila. S ohledem na obsah spisové dokumentace a provedené důkazy má soud za to, že krajský soud na základě takto zjištěného stavu věci mohl bez pochybností dospět k závěru, že stavba FVEE, která je umístěna v nezastavěném území a volné krajině, může způsobit změnu krajinného rázu či zapříčinit snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a proto byl na místě nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

[59] Soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že žalovaný neměl ve spise dostatečnou oporu pro svůj postup, jako by nebyla nutná výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Nelze souhlasit s názorem obou stěžovatelů, že měli dostatečnou oporu ve spise, a to v podobě koordinovaného stanoviska Magistrátu města Teplice, ve kterém bylo mj. uvedeno, že tento dotčený orgán ve vztahu k zákonu o ochraně přírody a krajiny nemá k záměru námitek. Takové vyjádření je naprosto nedostatečné k posouzení toho, zda v důsledku výstavby nemůže dojít k zásahu do sféry zvláště chráněných rostlin a zvláště chráněných živočichů ve smyslu § 49, resp. § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zákon o ochraně přírody a krajiny v § 77a odst. 3 navíc stanoví, že je to krajský úřad, který povoluje výjimky z ochranných podmínek ohrožených zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Vůbec tedy nešlo o vyjádření kompetentního orgánu. Za situace, kdy stavba FVEE měla být umístěna v území, které je součástí ptačí oblasti, bylo na místě, aby žalovaný zjišťoval, zda výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla nutná.

[60] Soud nesouhlasí se stěžovateli, že stavba FVEE lze podřadit pod pojem veřejné technické infrastruktury ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona, dle kterého se veřejnou technickou infrastrukturou rozumí vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody. Stavba FVEE funkčně svou podstatou žádné z výše vyjmenovaných staveb neodpovídá. Nelze ji považovat za provozně související zařízení technického vybavení zemního vedení. FVEE má svůj vlastní hospodářský účel a je samostatnou stavbou. Na rozdíl od staveb veřejné technické infrastruktury jde o stavbu ryze soukromého, komerčního charakteru. Z uvedeného závěru je možné dovodit, že na stavbu FVEE není možné aplikovat § 18 odst. 5 stavebního zákona, popř. § 188a téhož zákona, dle kterých by bylo možné v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem

umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření mj. pro veřejnou technickou infrastrukturu bez územního plánu, čehož se stěžovatelé svým výkladem snažili docílit.

[61] K tvrzením stěžovatele II, že územní plán obce Moldava se stavbou FVEE počítal, popř. že rozhodnutí soudu je formalistické, když je územní plán již účinný, lze uvést, že vůbec nezohledňují dikci § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého se zákonnost napadeného rozhodnutí posuzuje dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V té době územní plán obce Moldava účinný nebyl, a proto mohlo dojít k umístění stavby FVEE do nezastavěného území v případě splnění podmínek § 18 odst. 5 stavebního zákona, popř. § 188a téhož zákona. Ke splnění podmínek výše uvedených ustanovení stavebního zákona však nedošlo.

[62] Námitka do náhrady nákladů řízení ze strany stěžovatele II není důvodná. Předmětem přezkumu v napadeném rozsudku byla dvě rozhodnutí, nikoli čtyři, jak tvrdí stěžovatel II. Ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby zemního vedení došlo k odmítnutí žaloby, v takovém případě dle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE bylo zrušeno; žalobce byl úspěšný. Krajský soud proto správně stěžovateli II žádnou náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[63] Jako důvodnou však soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve vztahu k výroku III. týkající se náhrady nákladů řízení. Stěžovatelce I lze dát za pravdu, že tento výrok je ve vztahu k ní nekompletní a neodůvodněný. Krajský soud se totiž náhradou nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti ve vztahu ke stěžovatelce I, jakožto osoby zúčastněné na řízení I, vůbec nezabýval. Vyjádřil se pouze k nákladům řízení ve vztahu k žalobci a stěžovateli II.

IV. Závěr a náklady řízení

[64] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele II není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rovněž soud jako nedůvodnou vyhodnotil kasační stížnost stěžovatelky I směřující do výroku II. napadeného rozsudku. Protože shledal výrok III. napadeného rozsudku nepřezkoumatelným, přistoupil k jeho zrušení a vrácení věci v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne o náhradě nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudku krajského soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 15 A 108/2013 – 138, znovu i ve vztahu ke stěžovatelce I. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

[65] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[66] Při zamítnutí kasačních stížností proti výroku II. rozsudku krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o věci samé, za současného zrušení jeho výroku III. o nákladech žalobního a původního kasačního řízení (kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 15 A 108/2013 – 138) rozhoduje o nákladech řízení o právě

projednávaných kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64.

[67] O nákladech řízení o kasačních stížnostech rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

[68] Stěžovatel II v řízení o své kasační stížnosti neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve vztahu k této kasační stížnosti úspěšný, nicméně žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu nevznikly. Z uvedených důvodů mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[69] Stěžovatelka I byla v řízení o své kasační stížnosti úspěšná pouze ve vztahu k výroku III. napadeného rozsudku krajského soudu, kdežto ohledně výroku II. byl úspěšný žalobce. Oba účastníci tedy byli ve stejné míře úspěšní, a proto Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, věty druhé, § 120 a s. ř. s. nepřiznal žádnému z nich právo na náhradu nákladů řízení.

[70] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení II se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení II žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu